

De moord die geen moord was

Een Teo Tielandverhaal

“Gaan we nou eindelijk?” dreint Anoeek.

“Aan mij zal het niet liggen. Je moet bij je vader wezen,” antwoordt Dieuwertje.

Teo zit op zaterdagochtend aan de tafel een landelijk ochtendblad te lezen en zegt, zonder op te kijken: “Het is nog geen tien uur.”

“Wel waar pappa, het is al tien over tien.”

“Sinds wanneer kun jij klok kijken?”

“Sinds mamma en jij mij een horloge gaven.”

“Hoe hebben we ooit zo dom kunnen zijn? Teo schudt het hoofd, alsof hij er spijt van heeft. Misschien loopt je horloge wel voor?”

“Nietes pappa. Je belazert de boel.”

“Ik weet zeker dat mamma en ik jou het woord ‘belazeren’ nooit hebben geleerd.” Teo glimlacht. Hij geniet van de verbale weerbaarheid van zijn dochtertje.

“Ik wil de olifanten zien. En zebra’s. Die zijn heel mooi gestreept. Daar ga ik een tekening van maken voor school,” verklaart Anoeek.

“En de slangen?”

“Die vind ik eng.”

“Ik ook.” Teo begint de krant op te vouwen, maar ontdekt dan een artikel over een kunstenaar wiens werk hij bewondert. Hij strijkt de krant glad en bladert naar de betreffende pagina.

“Oh nee, geen sprake van.” Dieuwertje grijpt resoluut in. Ze grist de krant van tafel. “Ik ben dat eeuwige getreuzel van jou meer dan zat. We vertrekken nu onmiddellijk.”

“Jaaa,” roept Anoeek.

“Weet je wel dat dierentuinen helemaal niet leuk zijn?” zegt Teo. “Dieren horen in vrijheid te leven, niet opgesloten in een park. Zou jij de hele dag opgesloten willen zitten?”

“Jemig Teo,” moppert Dieuwertje. “Moet dat nou?”

Anoeek kijkt haar vader beteuterd aan.

Op dat moment klinkt Teo’s telefoon. Hij kijkt naar het display, loopt naar de gang en neemt de oproep aan. “We hebben een dooie,” zegt zijn informant bij de politie. “In de Midland Parc Countryclub. Een man van een jaar of veertig. Lijmtang op de neus. Sjaaltje in de mond.”

“Drugsgerelateerd?”

“Weet ik niet. Stuur je mijn geld naar het postbusadres?”

“Dat kun je niet maken. Je hebt ook nog een privéleven. Zijn wij niet belangrijker dan dat stomme journalistengedoe?” schreeuwt Dieuwertje, nadat Teo heeft medegedeeld dat hij helaas niet mee kan naar de dierentuin omdat hij moet werken.

Anoek huilt.

De Midland Parc Countryclub ligt in Amersfoort-zuid. Een smalle weg slingert door het vakantiepark waar de huisjes dicht op elkaar staan. Teo komt niet ver. Net voorbij de ingang houdt een agent hem tegen.

“Sorry meneer, de doorgang is gesloten.”

“Waarom?”

“Vanwege een incident.”

Teo haalt zijn politieperskaart tevoorschijn.

“Dat verandert er niets aan, meneer. Ik mag u nog steeds niet doorlaten. U kunt contact opnemen met de persvoorlichter.”

“U belemmert me in mijn werk.”

Op dat moment gaat Teo's telefoon. Hij kijkt op het display en ziet 'Bonbon' staan. Sinds kort heeft de redactie een nieuwe eindredacteur. Ze draagt fel gekleurde mantelpakjes en wordt omgeven door een wolk van zoete parfum. Haar bijnaam lag dan ook voor de hand. Ere wie ere toekomt: Wesley Dudok van Heel was de eerste die ermee op de proppen kwam.

“*Keinieuws* meldt een dode man op de Midland Parc Countryclub,” hoort hij de stem van de eindredacteur in zijn oor.

“Ik ben ter plekke.”

“Ze hebben op hun website een foto van het desbetreffende huisje, met forensisch onderzoekers die aan het werk zijn.”

Teo slaakt een zachte vloek. Roel Frieszo heeft een informant bij de politie die nog dichterbij het vuur zit. Of hij heeft een kruipdoor- sluipdoor route gevonden om de foto te maken.

“En wij hebben nog helemaal niets,” dendert de Bonbon nog even door.

“Een foto wordt lastig. De politie heeft ...”

“Je vindt er wel wat op.”

De Bonbon verbreekt de verbinding.

“Kun je even iets omdraaien?” vraagt Teo aan de agent. “Ik ga een foto maken en dan ben je niet herkenbaar in beeld.”

“Voor welke krant is het?”

“*De Amersfoorter*.”

“Lees ik niet. Mijn vrouw bladert *Keinieuws* altijd door voor de advertenties. Daarna vervangt ze de kattenbak ermee.”

“Hopelijk kan je poes niet lezen, want dat roddelblaadje stelt niets voor.”

Het kantoortje bij de ingang van de Midland Parc Countryclub is dicht. Teo vermoedt dat de beheerder geen zin heeft om vragen te beantwoorden over wat er in het park aan de hand is. Op de parkeerplaats staan een paar auto's met Oost-Europese nummerborden, waarschijnlijk van arbeidsmigranten. Dieuwertje en Aniek lopen nu door de dierentuin. Teo wandelt in gedachten een stukje met hen mee. Ze stoppen bij de zebra's en gaan op een bankje zitten. Aniek pakt haar schetsboek en begint te tekenen, terwijl Dieuwertje verveeld om zich heen kijkt.

Hij pakt zijn telefoon en belt Hans Mansing. Teo liep de politiewoordvoerder onlangs bij Kafé Van Zanten tegen het lijf. Ze dronken spontaan samen een paar biertjes en het klikte goed. Maar zaken zijn zaken en privé is privé.

“Hoe zit het met de vermoorde man op de Midland Parc Countryclub?”

“Leuk geprobeerd, Teo.”

“Wat kun je me wel vertellen?”

“Voorlopig niets.”

“Je kunt toch wel bevestigen dat er een dode man is gevonden? De weg in het park is afgezet en er zijn forensisch rechercheurs aan het werk.”

“Als er nieuws is, komen we daarmee naar buiten.”

“Is er een link met de vermoorde Joegoslaaf in Soest?”

“Dat vroeg Roel Frieszo ook al?”

“Het verschil is dat ik alleen feiten in de krant zet en hij ook speculaties.”

“Houden zo. Ik zal de volgende keer onze biertjes betalen.” Mansing aarzelt een moment.

“Ga niet meedoen aan het systeem, Teo.”

“Welk systeem?”

“Dat speculaties aantrekkelijk zijn omdat ze meer lezers trekken en dus meer adverteerders. Uiteindelijk snapt niemand meer of wat in de krant staat waar is of fantasie.”

“Ik heb geen bal aan je wijze les, Hans, maar ben het er wel mee eens.”

Teo bergt zijn mobieltje weer op. Een man en vrouw op leeftijd fietsen de parkeerplaats op. Ze maken een tevreden en ontspannen indruk. De man heeft een petje op zijn hoofd. Onder zijn geruite shirt bolt een buik die gelijkenis vertoont met een klein biervat. De korte lange broek die de vrouw draagt is een eerbetoon aan de spataderen op haar kuit.

“Mag ik u iets vragen?” zegt Teo.

De man stopt te abrupt, waardoor hij bijna met bierbuik en al van zijn E-bike dondert. De vrouw schakelt eerst naar standje ‘nul’ en stapt dan af. “Heb je je ondersteuning uitgezet, Piet? Anders schiet je straks als een raket vooruit.”

“Ik moet iets aan mijn remmen laten doen. Ze staan veel te strak.”

“Je moet gewoon wat voorzichtiger remmen.”

“Heeft u wel eens op een E-bike gefietst, meneer?” richt de man zich tot Teo. “Hartstikke handig, maar je moet er wel effe aan wennen.”

“Ik gebruik mijn benen als ondersteuning,” antwoordt Teo.

“Bent u hier ook op vakantie?” informeert de vrouw. Ze wacht niet op een antwoord. “We genieten met volle teugen. Op onze E-bikes verkennen we de hele omgeving. We zijn zelfs naar Bunschoten en Spakenburg geweest.”

“Lekker een visje eten,” voegt de man toe.

“Normaal is Piet niet zo’n fietser, maar nu komen we overal.”

“Je moet er alleen aan denken de accu op te laden. Laatst waren we dat vergeten, toen trapte ik me een ongeluk.”

“Ja nou, dat was onze eigen schuld,” haast de vrouw zich te zeggen. “Amersfoort is zo’n gezellig, vriendelijk stadje, vindt u ook niet meneer? Het centrum heeft ons echt verrast, met de grachtjes, knusse straatjes en de oude gebouwen. Allemaal aardige mensen. Alleen dat nieuwe plein. Hoe heet het ook alweer?” Ze kijkt vragend Piet aan. “Oh ja, het Eemplein. Dat ziet er nog wel erg kaal uit.”

“Volgens mij vergeet je iets, Ria. Die meneer wilde ons iets vragen.”

“Sorry meneer, ik ben ook zo’n flapuit. Waarmee kunnen we u helpen?” De man en vrouw kijken Teo nieuwsgierig aan.

“Ik ben journalist van *De Amersfoorter*, een lokale krant.”

“U wilt natuurlijk weten hoe onze vakantie bevalt,” roept Ria verrukt uit. “Nou, zoals ik net al zei, het is volop genieten.”

“Laat die meneer nou even uitpraten.”

“Heeft u iets gemerkt van de toestand op het park?” vraagt Teo.

“Welke toestand? Toen wij vanochtend vroeg vertrokken, was er nog niets aan de hand,” antwoordt de man.

“In een van de huisjes is een dode persoon gevonden,” legt Teo uit. “De politie heeft een gedeelte van het park afgezet en doet onderzoek. Ik ben benieuwd of u iets is opgevallen?”

“Zoals?”

Teo aarzelt een moment en besluit dan open kaart te spelen.

“Amersfoort heeft de laatste tijd te kampen met drugshandel. In een ander vakantiepark is onlangs een drugs crimineel geliquideerd. De dode man in het huisje zou daarmee te maken kunnen hebben.”

Zijn woorden slaan in als een bom. Ria trekt helemaal wit weg. Piet slikt moeizaam, maar heeft dan het afweergeschut in stelling gebracht. “Zien wij eruit als drugshandelaren?” vraagt hij op scherpe toon.

“Nee, natuurlijk niet.”

“Nou, waarom valt u ons hiermee dan lastig? Wij zijn op vakantie. Wij willen hiermee helemaal niets te maken hebben. Overal kan wel een dode man in een huisje worden gevonden.” Piet geeft een ferme lef op de trappers. Hij schiet als een raket vooruit.

“Wacht even,” zegt Ria. Ze ziet nog steeds lijkbleek. “Morgen komen de kleinkinderen. We willen naar de dierentuin en gaan zwemmen in het Bosbad. Denkt u dat het verantwoord is dat ze komen, meneer? Of kunnen ze beter thuisblijven? We willen niet dat de kleinkinderen middenin een drugsoorlog terecht komen.”

“Laat die lijkenpikker toch in de stront zakken,” roept Piet, die na zijn raketlancering met een flinke snelheid over de parkeerplaats slingert.

Ria zet haar ondersteuning aan en fiets zachtjes weg, terwijl ze angstig achterom kijkt naar Teo.

Wesley Dudok van Heel heeft hem gewaarschuwd. “Misdaadverslaggever is een riskant beroep, Teo. Het valt niet mee om afstand te houden. Voor je het weet, wordt je opgeslokt door het kwaad waar je over schrijft. Beheerst het je leven. Het kan je kapot maken. Ik werk al heel wat jaren voor de krant en heb er menige redacteur aan kapot zien gaan.”

“Daar Isselt jij als vogelaar niet bang voor te zijn.”

“Ik schrijf niet meer over misdaad en heb het beroep van journalist ook nooit als roeping gezien. Het is voor mij een baan als elke andere. Ik word net zo gelukkig van een goed geschreven artikel als van een kleine zilverreiger.”

“Heb je ook grote zilverreigers dan?”

“Zeker weten. Die zijn veel minder zeldzaam. Kleine zilverreigers zijn te herkennen aan hun kleinere formaat, de kortere nek maar vooral aan hun gele tenen.”

“Gele tenen? Goed om te weten.”

Teo is op de fiets onderweg van de Midland Parc Country club naar de redactie op de Grote Koppel als het gesprek met Wesley hem te binnen schiet. Is hij al besmet met het virus van het kwaad? Opgeslokt door de duistere kant van Amersfoort? Hij ziet de angst in de ogen van de vrouw met de E-bike voor zich. Was het nodig haar zo bang te maken? Ze verheugde zich op de dag met de kleinkinderen en nu overheerst bij haar de angst.

Het donker mag niet winnen van het licht. Dat geldt voor de stad Amersfoort, maar ook voor hem persoonlijk. Hij neemt zich voor minder ruzie te maken met Dieuwertje. Meer aandacht te hebben voor Anoeek.

Het leven volgt vreemde wegen. Het was altijd Teo's droom om kunstenaar te worden. Op de Kunstacademie bleek zijn talent niet toereikend. Toen is hij maar kunst gaan studeren. Een nieuwe droom was geboren: mensen kennis te laten maken met de indrukwekkende werelden die door kunstenaars werden en worden geschapen. Als kunstredacteur van *De Amersfoorter* kon hij de gids van de lezers zijn. Tot de dag dat er drie schilderijen uit museum Flehite werden gestolen. Kunst was zijn specialiteit dus logisch dat Teo er over schreef, helemaal omdat de vacature van misdaadverslaggever vacant was. Hij verliet de schoonheid en baggert sindsdien door het riool.

Teo fietst langs de Onze Lieve Vrouwetoren. De toren die al eeuwenlang getuige is van alles wat er in Amersfoort gebeurt. Ziet wat verborgen moet blijven. Zijn medestrijder tegen het kwaad. Teo is ervan overtuigd dat het monument net als hij het beste met de stad voor heeft.

“En?” vraagt de Bonbon.

Het lijkt wel of de nieuwe eindredacteur op de redactie woont. Ze is als eerste aanwezig en gaat

als laatste weg. Ook in de weekenden is ze aan het werk. Wesley heeft al gegrapt dat ze van haar

kantoortje haar woonkamer zou kunnen maken.

“Niets,” antwoordt Teo. “Ik heb een foto van een agent bij het afzetlint en weet dat er een dode man is gevonden.”

De Bonbon kijkt hem aandachtig aan. “Dat is alles?”

Soms heeft Teo het gevoel dat zijn eindredacteur recht door hem heen kijkt. Hij moet beter leren informatie te verzwijgen.

“Volgens mijn informant bij de politie is de man gevonden met een lijmtang op de neus en een sjaaltje in de mond,” vult hij aan.

“Waarom vertel je dat niet meteen?”

“1 bron is geen bron,” verwoordt Teo een aloude journalistenwijsheid.

De Bonbon knikt goedkeurend. “Dat ben ik met je eens. Wij zijn *Keinieuws* niet. Maar de informatie roept wel relevante vragen op, vind je ook niet?”

Teo knikt.

“Weet je bijvoorbeeld wie de vermoorde man is?” dringt de Bonbon aan.

“Geen idee. Het kantoortje van de beheerder was gesloten. De afspraak met mijn informant bij de politie is dat ik hem tijdens diensturen niet bel. Op het vakantiepark waren geen gasten die me iets wijzer konden maken.”

“Ik weet wel wie die man is. Ken in ieder geval zijn initialen. Ik weet ook wat zijn beroep was.”

De Bonbon heeft haar laptop open voor zich op haar bureau staan. Ze draait hem om. Teo's mond valt open van verbazing. *Keinieuws* heeft flink uitgepakt. Ze hebben een tweede foto op hun website geplaatst, van de 42-jarige makelaar A.S. Hij kijkt de bezoekers van de website zelfvoldaan en vol zelfvertrouwen aan. MOORD IN DE MIDLAND PARC COUNTRYCLUB meldt het sensatieblaadje in koeienletters. Frieszo schrijft dat de vermoorde makelaar is gevonden met een lijmtang op zijn neus en een sjaaltje in de mond. Zijn artikel legt de link naar de brandaanslag op de Joegoslaaf en het drugslaboratorium op bedrijventerrein De Isselt. Op dat moment gaat Teo's telefoon. Het is Hans Mansing die meldt dat inspecteur Blijdal een persconferentie gaat geven om te voorkomen dat de boel nog verder uit de hand loopt.

“Wat bedoelt ze daarmee?”

“Dat ze wil voorkomen dat de nationale media de rommel uit *Keinieuws* gaan overnemen.”

“Wat klopt er niet aan wat *Keinieuws* schrijft?” vraagt Teo ad rem.

“Dat gaat de commissaris op de persconferentie vertellen.”

“We moeten meer van die Amersfoortse makelaar te weten komen,” zegt De Bonbon na het telefoontje van de politiewoordvoerder. Ken jij hem?”

Teo schudt het hoofd.

“Vraag het Wesley maar,” zegt de Bonbon. Hij is lui maar heeft een groot netwerk, dat moet ik hem nageven. Daarna gaan we horen wat inspecteur Blijdal te vertellen heeft.”

“Met ‘we’ bedoel je waarschijnlijk ‘mij’.”

“Natuurlijk. Of had je andere plannen?”

“Een bezoekje met Anoenk en Dieuwertje naar de dierentuin,” wil Teo antwoorden, maar hij vermoedt terecht dat de vraag van de Bonbon retorisch is bedoeld, dus doet hij er het zwijgen maar toe.

Het valt niet mee om Wesley te bereiken. Pas na drie keer bellen en twee ingesproken berichten volgt er een teken van leven.

“Je zult het niet geloven. Er vloog net een zeearend over. Machtig indrukwekkend,” meldt de oudste redacteur van *De Amersfoorter*.

Teo heeft Wesley op de redactie nog nooit zo enthousiast gehoord.

“De grootste roofvogel van Europa. Ze noemen hem niet voor niets ‘de vliegende deur’. Zijn vleugels hebben een spanwijdte van meer dan twee meter.”

“Dat is inderdaad indrukwekkend, Wesley. Ik wil je iets ...”

“Ik ben bij de Delta Schuitenbeek, dat is net voorbij de brug naar Nijkerk. Als je tijd hebt, kom ook hiernaartoe. Ik beloof je Teo: je zult er geen spijt van hebben. Het is echt een magnifiek gezicht. ‘De vliegende deur’ boven de delta Schuitenbeek, wie had dat ooit kunnen bedenken?”

Op de achtergrond klinken stemmen.

“Je bent niet alleen,” begrijpt Teo.

“Nieuws doet snel de ronde. Er zijn nog veel meer vogelaars uit het hele land op weg hiernaartoe. Was jij trouwens niet van plan om met Dieuwertje en Anoenk naar de dierentuin te gaan?”

“Ja, maar daar kwam iets tussen.”

“Werk zeker?”

“Op de Midland Parc Countryclub is een dode man gevonden.”

“Wacht even.”

Teo hoort een koor van opgewonden stemmen, voor Wesley zich weer aan de telefoon meldt.

“Sorry Teo, vals alarm. Een van de vogelaars dacht ‘de vliegende deur’ weer te zien, maar het was een buizerd. Ga door. Op de Midland Parc Countryclub is een dode man gevonden.”

“*Keinieuws* heeft er een groot verhaal van gemaakt. Ze leggen een link naar de geliquideerde Joegoslaaf en het gevonden drugslaboratorium op De Isselt.”

“Op basis waarvan?”

“De dode man had een lijmtang op de neus en een sjaaltje in de mond.”

Het blijft een tijdje stil. Juist als Teo denkt dat ‘de vliegende deur’ zich weer heeft laten zien, klinkt Wesley’s stem in zijn oor. “Dat bewijst niets. Er kan natuurlijk ruzie zijn over een partij drugs. Het is aan inspecteur Blijdal om daarachter te komen. Wellicht speelt er heel iets anders. Waarom wil de Bonbon dat jij mij belt? Ik neem tenminste niet aan dat het je eigen idee is.”

“*Keinieuws* heeft een foto van de dode man op hun website gezet,” legt Teo uit. “Het is de 42-jarige makelaar A.S. uit Amersfoort. De Bonbon dacht dat jij misschien meer over hem weet. Ze roemde je omvangrijke netwerk.”

“Kijk maar uit dat je niet haar loopjongen wordt.”

“Ik ben er zelf ook benieuwd naar.”

“Waarom?”

“Omdat ik wil weten wat er op de Midland Parc Countryclub is gebeurd. De feiten.”

“Dat siert je. Speculeren is iets voor de beurs. Ik kijk op de website van *Keinieuws* en bel je terug. Mocht het iets langer duren ...”

“Dan is de zeearend teruggekeerd naar de delta Schuitenbeek.”

“Precies. Prioriteiten, Teo. Ik heb wel een vermoeden om wie het gaat, maar wil dat even checken.”

Teo overweegt of hij Dieuwertje zal bellen om te horen of Anoeek van het bezoek aan de dierentuin geniet, maar op dat moment meldt Wesley zich alweer.”

“Vermoeden bevestigd. Wat wil je weten?”

“Wat je denkt dat relevant is.”

“De volledige naam van de makelaar is Anton Snap. Hij is een bekende figuur in het Amersfoortse uitgaansleven.”

“Hij ‘was’ etc.” verbetert Teo.

“Anton heeft een heftige tijd achter de rug.”

“Kende je hem goed?”

“Wil je dat ik over hem vertel of blijf je me onderbreken?”

“Sorry Wesley, ga door.”

“Hij is vorig jaar gescheiden. Zijn makelaardij is failliet gegaan.”

“Hoe is dat mogelijk met de huidige huizenprijzen?”

“Tja, zijn interesses lagen elders. Hij stond niet alleen bekend als een stevige innemer, maar ook als een hartstochtelijk vrouwenjager en gokker.”

“Gokker waarop?”

“Alles wat het gokken waard was. Volgens mij was hij daar niet erg kieskeurig in. Bij de keuze voor zijn minnaressen trouwens ook niet.”

“Hoe weet jij dat allemaal?”

“Bronnen, Teo. Daar draait het in de journalistiek allemaal om.”

Teo denkt even na. “Is hij door het gokken met de drugscriminelen in aanraking gekomen? Had hij een schuld uitstaan?”

“Allemaal vragen voor inspecteur Blijdal?”, reageert Wesley. “Het lijkt mij trouwens sterk.”

“Waarom?”

“Als iemand je geld schuldig is, vermoord je hem dan?”

“Misschien handelde hij niet alleen in huizen, maar ook in drugs,” overweegt Teo.

“Daarover heb ik nooit een gerucht opgevangen. Als hij iets met drugshandel te maken had, wist hij dat knap geheim te houden.” Wesley zwijgt een moment en concludeert dan: “Het lijkt me sterk. Zoiets lekt altijd wel uit. Ik heb hem trouwens een paar weken geleden nog gesproken. Hij vertelde toen dat hij inderdaad tijdelijk op de Midland Parc Countryclub woonde. Hij wilde de fouten uit het verleden goed maken, was met gokken gestopt, liep bij de AA en hoopte op een tweede kans bij zijn ex. Hij was van plan weer een eigen makelaardij te beginnen.”

“Geloofde je hem?”

“Hij was broodnuchter en kwam overtuigend over. Maar het was een uur of elf ’s ochtends. Geen idee wat hij ’s avonds of ’s nachts uitspookte. Ik hoopte dat hij erin zou slagen uit het moeras te klimmen. Op zich was het geen slechte vent. Heb je nog meer vragen, Teo? Anders vogel ik weer verder. In het riet zitten blauwborstjes, altijd leuk om er eentje te zien.”

“Blauwborstjes? Ik ken alleen roodborstjes.”

Een antwoord blijft uit. Wesley heeft de verbinding verbroken.

Hans Mansing leidt de persconferentie kort in. Daarna geeft hij het woord aan inspecteur Joyce Blijdal. Het is een krachtige vrouw van begin vijftig met wallen onder de ogen. De strijd tegen de drugs heeft haar al de nodige nachtrust gekost, vermoedt Teo.

De inspecteur vertelt dat zij graag openheid van zaken wil geven om misinformatie te voorkomen. Haar blik ontmoet die van Teo en glijdt dan door naar Roel Frieszo. De verslaggever van *Keinieuws* heeft een laptop op zijn schoot en ziet eruit als een roofdier dat elk moment tot de aanval over kan gaan.

“Op dit moment lopen er drie verschillende onderzoeken,” begint Blijdal. “Het zou fout zijn die door elkaar te halen.”

“Wilt u de inwoners van Amersfoort wijs maken dat ze niets met elkaar te maken hebben?” onderbreekt Frieszo op agressieve toon.

“Op dit moment zijn daar inderdaad geen bewijzen voor,” antwoordt de inspecteur rustig.

“Misschien zijn die bewijzen er wel, maar zoeken jullie niet hard genoeg.”

“Roel, wil je zo vriendelijk zijn de inspecteur haar verhaal te laten afmaken?” vraagt Mansing.
“Daarna is er alle ruimte om vragen te stellen.”

Frieszo haalt minachtend zijn neus op.

“Het onderzoek naar de moord op de Joegoslavische crimineel is overgenomen door de landelijke politie,” vervolgt Blijdal. “De Joegoslaaf maakte deel uit van een internationaal drugssyndicaat. Het lijkt op een interne afrekening. Meer details daarover heb ik niet. Maar we weten allemaal hoe gewelddadig en nietsontziend het er in dat milieu aan toegaat.”

Frieszo: “En bekommert de nationale politie zich ook om de veiligheid van de burgers in Baarn? De brandaanslag had heel wat onschuldige burgers kunnen treffen.”

“Ze doen ongetwijfeld wat ze kunnen. Maar ik begrijp en deel je bezorgdheid.”

Roel Frieszo schudt vol onbegrip zijn hoofd.

“Dan de vondst van het drugslaboratorium op bedrijventerrein Isselt,” vervolgt de inspecteur. “Jullie weten dat bij de inval materialen zijn gevonden voor het produceren van synthetische drugs, in dit geval amfetamine. In een grote ketel zat 700 liter van de benodigde grondstof. Vanzelfsprekend behandelen wij deze zaak met prioriteit.”

“Er waren al weken klachten over stankoverlast, maar jullie waren te lui om in te grijpen,” sneert Frieszo. “Geen wonder dat de verdachten zijn ontkomen.”

“Wij werken er met man en macht aan om hen in hechtenis te nemen.”

“Was Anton Snap een van hen?” vraagt Frieszo gretig, precies op het moment dat Teo ook een vraag stelt.

“Gaan jullie uit van meer drugslaboratoria in Amersfoort?”

Inspecteur Blijdal negeert *Keinieuws* en richt zich tot *de Amersfoorter*.

“Dat kunnen we niet uitsluiten. Wij roepen inwoners en bedrijven dan ook op alert te zijn en ons te waarschuwen als ze de boel niet vertrouwen.”

“Hebben jullie al verdachten op het oog?” informeert Teo.

Voor de inspecteur kan antwoorden, keft Frieszo er alweer op los.

“Kan de politie het allemaal nog wel aan?” roept hij uit. “Het gaat van kwaad tot erger. In de stad wordt al opgeroepen tot het oprichten van burgerwachten om de kinderen te beschermen. Wat is uw commentaar daar op?”

“Zoiets keuren wij natuurlijk af. De politie waakt over de veiligheid. Wij zijn dienstbaar aan de samenleving en ik nodig nogmaals iedereen uit die over informatie beschikt die met ons te delen. Maar het is absoluut niet de bedoeling dat de burgers het heft in eigen hand nemen.”

De inspecteur neemt een slokje water.

“Tot nu toe heb ik niets nieuws gehoord,” concludeert Frieszo. “Sterker nog, het lijkt erop dat deze persconferentie vooral is bedoeld om ons aan het lijntje te houden. Ondeskundigheid te maskeren. Hoe staat het met de moord op Anton Snap?”

Teo ziet Hans Mansing onrustig op zijn stoel heen en weer schuiven.

“Zoals we in het persbericht hebben gemeld, is er in de Midland Parc Countryclub een overleden bewoner gevonden. We doen onderzoek naar de doodsoorzaak. Het is veel te vroeg om hierover al conclusies te trekken,” antwoordt inspecteur Blijdal.”

Ze kijkt Frieszo recht in het gezicht aan.

“*Keinieuws* heeft onthuld dat de dode man de Amersfoortse makelaar Anton Snap is. Zijn bedrijf was failliet, hij was net gescheiden, dronk en gokte er op los. De link naar de drugswereld ligt voor de hand. Dat ziet zelfs een blinde. Wordt hij verdacht van betrokkenheid bij het gevonden drugslaboratorium?” reageert Frieszo agressief.

De inspecteur opent haar mond om te antwoorden, bedenkt zich, sluit haar mond en schudt haar hoofd. “Geen commentaar.”

“Waarom niet?”

“Je hebt gehoord wat de inspecteur heeft gezegd, Roel,” grijpt Hans Mansing in. “Vragen stellen is prima, maar graag op correcte toon. Anders ben ik genoodzaakt je het woord te ontnemen.”

“Ja, dat zou je wel willen. Je gedraagt je als het handtasje van de inspecteur. Zij is toch wel vrouw genoeg om zelf uit te leggen waarom ze feiten ontkent.”

“Ik ontken geen feiten. Ik fantaseer er ook niet op los.”

“Wat wilt u daarmee zeggen? Dat ik er op los fantaseer?”

“Geen commentaar.”

“Ik accepteer niet dat u mij een leugenaar noemt.” Frieszo springt op. Teo is ervan overtuigd dat diens woede gespeeld is. Zijn collega probeert inspecteur Blijdal uit haar evenwicht te brengen.

“Ontkent u dat Anton Snap betrokken was bij illegale activiteiten?”

“Ik ontken niks. Ik bevestig niks. Ik zeg alleen dat we onderzoek doen naar de dood van een 42-jarige man met de initialen A.S. in de Midland Parc Countryclub.”

“Als u niets te vertellen heeft, waarom heeft u dan deze persconferentie georganiseerd?”

“Omdat uit publicaties die zijn verschenen het publiek verkeerde conclusies zou kunnen trekken,” antwoordt inspecteur Blijdal tevreden. Ze knikt naar Mansing. “Als er verder geen vragen zijn, stel ik voor dat we het hierbij laten.”

Als Teo weer op zijn fiets zit, denkt hij na over Roel Frieszo. Ze zijn ongeveer tegelijkertijd als journalist begonnen, maar hun aanpak lijkt in niets op elkaar.

Frieszo speculeert er op los. Zijn artikelen worden erg goed gelezen en voldoen aan een behoefte: de sensatiezucht van het lezerspubliek.

Helpen ze ook de waarheid te onthullen?

Waar rook is, is vuur?

Of zorgen ze voor een rookgordijn waarachter de werkelijkheid verborgen blijft?

Het antwoord op die vraag moet Teo zichzelf schuldig blijven, want op dat moment wordt hij gebeld. Teo pakt zijn mobieltje, kijkt op het display, stuurt de stoep op om de andere fietsers die net als hij de Ringweg zijn overgestoken niet te hinderen en neemt de oproep aan.

“Was de persconferentie de moeite waard?” vraagt de Bonbon.

“Als je van een woordgevecht tussen Roel Frieszo en inspecteur Blijdal houdt wel.”

“Ik ben geïnteresseerd in nieuws.”

“Frieszo probeert het vuurtje op te stoken, Blijdal te blussen.”

“Dan is ze daar slecht in geslaagd. Volgens *Keinieuws* is er inmiddels sprake van een uitslaande brand.”

“Hoe bedoel je?” vraagt Teo verwonderd.

“Frieszo heeft op hun website zijn artikel nog wat aangedikt. Volgens hem is Amersfoort zo’n beetje het drugscentrum van Europa. De criminelen hebben de macht overgenomen. Hij geeft de inspecteur hiervoor min of meer de schuld.”

“Dat heeft hij snel gedaan,” antwoordt Teo met iets van bewondering in zijn stem. “Hij had een laptop bij zich. Toen ik vertrok, zat hij al driftig te tikken.”

“Heb je Wesley nog gesproken?”

“Hij had net een zeearend gezien en ging nu op zoek naar blauwborstjes.”

“Wat zei hij over Anton Snap?”

“In de Midland Parc Countryclub terechtgekomen na een scheiding. Zijn makelaardij is failliet. Dol op gokken en vrouwen.” Teo ordent zijn gedachten. “Wesley had hem onlangs nog gesproken. Anton Snap wilde de fouten uit zijn verleden goed maken. Hij was met gokken gestopt, liep bij de AA en hoopte op een tweede kans bij zijn ex. Was van plan weer een eigen makelaardij te beginnen.”

“Contacten met het drugsmilieu?”

“Zover Wesley wist niet. Daarover doen of deden ook geen geruchten de ronde.”

De Bonbon denkt even na. “Anton Snap heeft de schijn tegen. Met zijn levensstijl was hij een ideaal slachtoffer voor de drugscriminelen. Misschien hadden ze hem in zijn macht vanwege gokschulden.”

“Hij is ook een ideaal slachtoffer voor op sensatiebeluste journalistiek,” brengt Teo daar tegenin.

“Hoe ga jij nu verder?” vraagt de Bonbon.

“Ik verleg mijn focus naar de delta Schuitembeek en ga samen met Wesley op zoek naar blauwborstjes.”

“En nu serieus.”

“Aan de vondst van het drugslaboratorium hebben we al ruimschoots aandacht besteed. Net als aan de brandaanslag op de Joegoslaaf. Zolang we de doodsoorzaak van Anton Snap niet

weten, kunnen we er niets mee. Wat de analyse van Frieszo in *Keinieuws* betreft: ik kijk er anders tegenaan. De duistere kant van Amersfoort is geen nieuws. Het donker is altijd aanwezig, verborgen achter de zonnestrallen die schijnen op de Eem. Soms verdrijft het duister het licht en daar schrijven wij dan over in de krant.”

Teo stopt geschrokken met praten. Het zijn gedachten die in zijn hoofd thuishoren en die hij niet hoort uit te spreken.

“Ga door,” zegt de Bonbon.

“Natuurlijk is het zo dat het duister soms nadrukkelijk aanwezig is. Maar het lijkt me onzin dat de criminelen de macht in de stad hebben overgenomen. Ik geloof ook niet in een georganiseerde drugssamenzwering.”

“We wachten af tot er meer bekend is over de doodsoorzaak van Anton Snap,” besluit De Bonbon abrupt. “Veel plezier met je zoektocht naar de blauwborstjes.”

“Weet je dat de zeearend ook wel ‘een vliegende deur’ wordt genoemd?” antwoordt Teo, maar zijn eindredacteur heeft al opgehangen.

Teo bergt zijn mobieltje op en kijkt omhoog. Boven de gebouwen van de stad uit kijkt de Onze Lieve Vrouwetoren uit over de stad: Teo’s trouwe bondgenoot tegen het kwaad.

Na meer dan vijf jaar lijkt het besef nog niet tot Teo doorgedrongen.

Alsof zijn onderbewuste koppig blijft weigeren met de verhuizing naar het hofje in Schothorst-Zuid akkoord te gaan.

Pas als hij rechtsaf wil slaan naar de Krommestraat dringt zijn vergissing tot hem door.

Teo fietst over de Koppelbrug en verlaat via de Schimmelpenninckstraat en het fietspad onder de Merediaantunnel het centrum.

Hoe vaak heeft hij zichzelf al toegesproken dat het vaderschap verantwoordelijkheid met zich meebrengt? Natuurlijk had Dieuwertje gelijk: hun bovenwoning middenin de binnenstad was geen geschikte plek voor een kind om op te groeien.

Te klein en geen plek om buiten te spelen.

Al tijdens haar zwangerschap was ze met haar gezeur hierover begonnen. Teo had zijn verzet lang volgehouden. Tot ver na de geboorte van Anoeke, tot hun zeer ondernemende dochter er op onverklaarbare wijze in was geslaagd de bovenwoning te ontvluchten en spoorloos was verdwenen. Pas na een doodnerveuze uitgebreide zoektocht door het razend drukke centrum hadden ze Anoeke weer gevonden bij IJssalon San Marco.

“Ik heb uw dochter maar alvast haar ijsje gegeven,” had de medewerkster gezegd. “Kunt u nog even betalen?”

Ze had Teo en Dieuwertje met een vreemde blik aangekeken, alsof ze op het punt had gestaan de politie te bellen. Vanwege een vermist kind en onverantwoord gedrag van de ouders.

Teo had de medewerkster met het schaamrood op de kaken bedankt en betaald. Dieuwertje had een huilende Anoeek – haar ijsje was op de grond gevallen – opgetild, veilig in de armen gesloten en als een verloren schat mee naar huis genomen.

Drie maanden later waren ze verhuisd naar het kindvriendelijke hofje in Schothorst-Zuid.

Vlakbij een basisschool.

Een speeltuintje voor het huis.

Buren met kinderen van dezelfde leeftijd als Anoeek.

Op veilige afstand van een weg die de rust uitstraalde van een oprijlaan naar een begraafplaats.

Met een buurtapp en een buurtbarbecue.

Teo haat de buurtbarbecue.

Hij haat de praatjes met de andere bewoners over hoe bijzonder hun kinderen zijn.

Voor de buurtapp heeft hij zich afgemeld.

De woede op Dieuwertje woekert in zijn onderbewuste. De verhuizing is haar schuld.

Maar hij houdt van Anoeek.

Voor haar trotseert hij het kindvriendelijke hofje in Schothorst-Zuid.

Zij is de zon van zijn bestaan.

Hij parkeert zijn fiets in het schuurtje – “Een enorme vooruitgang,” had de makelaar gezegd, in vergelijking met hun kleine nauwelijks afgedekte plaatsje in de binnenstad – en loopt via de keuken de woonkamer binnen. Dieuwertje zit op de bank en bladert met een chagrijnig gezicht door een tijdschrift. Ze kijkt niet op als Teo binnenkomt. Anoeek zit aan de tafel te tekenen.

“Pappa!”

Ze vliegt Teo om de hals.

“Hoe was het in de dierentuin?” Hij tilt Anoeek op en geeft haar een stevige knuffel.

“Welke dierentuin?” moppert Dieuwertje.

Teo laat zijn dochter voorzichtig zakken en kijkt zijn vrouw verbaasd aan.

Op de middelbare school waren Dieuwertje en hij tot over hun oren verliefd. Toen Teo in Utrecht kunstgeschiedenis ging studeren, vonden ze een liefdesnestje in de Amersfoortse binnenstad. Ergens daarna was het fout gegaan.

“Omdat jij moest werken, wilde Anoeek niet meer naar de dierentuin,” snauwt Dieuwertje.

“Waarom dat dan niet?” Teo kijkt zijn dochttertje verbaasd aan. Ze is weer aan de tafel gaan zitten. “En je tekening van de zebra’s dan? En de olifanten?”

“Het is toch veel leuker om met z’n drieën naar de dierentuin te gaan.”

“Daar heb je gelijk in, maar soms moet ik werken, ook al heb ik daar helemaal geen zin in.”

“Dat vind ik stom. Moet je morgen ook werken?”

Teo aarzelt, ziet de hoopvolle blik van zijn dochter en antwoordt vastberaden: “Nee.”

“Ja, vast,” klinkt het smalend vanaf de bank.

“Nou, dan gaan we morgen naar de dierentuin,” straalt Aniek. “Je zei het vanochtend zelf, pappa: de zebra’s en olifanten zitten opgesloten, dus die kunnen vannacht toch niet weglopen.”

“En de slangen vinden we veel te eng,” constateert Teo. “Laat die maar ontsnappen.”

“Precies.”

“Mag ik je tekening zien?”

“Tuurlijk, pappa.”

Teo loopt met Aniek naar de tafel en voelt de grond onder z’n voeten verdwijnen.

“Wat is dat nou?” vraagt hij moeizaam.

“Dat zijn mamma en jij die ruzie maken.”

“Ik heb geen zin om te koken,” zegt Dieuwertje. “We bestellen een pizza.”

“Joepie, mag ik bellen?” Aniek rent naar de keuken en komt met het menu van de pizzeria terug. “Wat voor pizza wil jij, pappa? En jij mamma? Als ik een eigen mobiele telefoon heb, hoef ik die van jullie niet te lenen om een pizza te bestellen.”

“Je weet wat we hebben afgesproken,” zegt Teo. “Als jij tien bent, krijg je een eigen telefoon.”

“Maar een heleboel andere kinderen uit de klas”

“Doe mij maar een quattro stagioni,” onderbreekt Dieuwertje Aniek’s klaagzang.

“En jij, pappa?”

Vervolgens duurt het nog een kwartier voor Aniek een pizza voor zichzelf uitgekozen heeft.

Als hun dochter in bed ligt, zitten Dieuwertje en Teo in stilte op de bank. Dieuwertje kijkt naar een tv-programma dat haar niet interesseert. Teo heeft het artikel over de kunstenaar die hij bewondert voor zich liggen en denkt na over de dode Anton Snap in de Midland Parc Country club, de geliquideerde Joegoslaaf, het drugslaboratorium op bedrijventerrein Isselt en de opmerking van inspecteur Blijdal dat ze niet kan uitsluiten dat er nog meer drugslaboratoria in Amersfoort zijn.

Op de televisie wordt dom gelachen.

Teo heeft spijt dat hij zich heeft afgemeld van de buurtapp. Als hij zou melden dat er olifanten door het hofje lopen, misschien zou er dan iets van opwinding ontstaan. “Kijk uit burens, uw poezen zijn niet meer veilig, een tijger sluipt door het gangetje naar de tuindeuren.”

Een leuk gespreksonderwerp voor de volgende buurtbarbecue!

Dieuwertje gaapt. Teo kijkt steeds opzij en verlangt naar hun oude bank. De bovenwoning in de binnenstad. De tijd dat hij niets liever wilde dan Dieuwertje de kleren van het lijf te trekken.

Zijn telefoon gaat.

“Zal je werk wel zijn,” zegt Dieuwertje.

Opgelucht staat Teo op, pakt zijn mobieltje, loopt de kamer uit, hun kindvriendelijke tuintje in.

Frisse lucht!

Hij gaat op de schommel van Anoek zitten en neemt op.

“Wesley! Heb je nog blauwborstjes gevonden?”

“Nee, maar de zeearend kwam nog wel een keer overvliegen.”

“De vliegende deur.”

“Precies. Ik zei toch dat je naar de delta Schuitenbeek moest komen.”

“En je belt om me dat nog even in te wrijven.”

“Nee, ik kreeg net een telefoontje van de ex-vrouw van Anton Snap. Sorry dat ik je daarmee op zaterdagavond lastig val.”

“Je kon me geen groter plezier doen. Wat had ze te vertellen?”

“Wat ik je ook al zei: dat Anton niets met drugs te maken had. Ze heeft zich erg gestoord aan de berichtgeving daarover in Keinieuws. Ook al zijn ze gescheiden en heeft hij haar keer op keer bedrogen, ze is nog steeds dol op hem.”

“Echte liefde.”

“In ieder geval van haar kant. Ze wist nog wel iets anders te melden. Anton was weer begonnen met gokken. Hij kon de verleiding niet weerstaan.”

“Eens verslaafd, altijd verslaafd. Hoe wist zij dat?”

“Hij had haar om geld gevraagd om aan zijn nieuwe gokschulden te voldoen.”

“En?”

“Zo groot was de echte liefde nou ook weer niet.”

Teo denkt even na.

“Wat moeten we met deze informatie?”

“Zijn ex-vrouw wil graag dat Anton in onze krant gerehabiliteerd wordt.”

“Je bedoelt dat we schrijven dat hij niets met drugs te maken had, maar wel een verslaafde gokker was.”

“Zoiets, ja.”

Teo schudt het hoofd. “Wat heb je geantwoord?”

“Dat als er meer bekend is over de dood van Anton we dit zeker zullen melden in de krant. Misschien moet je de politie eens bellen en een balletje opgooien over die nieuwe gokschulden. Wellicht hebben ze toch iets te maken met zijn dood. Nu ga ik ophangen en op tijd naar bed. In de weilanden bij Woudenberg zijn kraanvogels gesignaleerd en ik wil daar morgenochtend op tijd een kijkje gaan nemen.”

“Toch blijft het onlogisch klinken.”

“Je bedoelt iemand vermoorden omdat hij gokschulden heeft, zodat je zeker weet dat je nooit meer je geld terug zult krijgen. De kip met het gouden ei slachten.”

“Zoiets, ja.”

“Misschien is zijn dood een waarschuwing voor andere gokkers die hun schulden niet terugbetalen.”

“Dat zou kunnen. Ik ga je raad opvolgen en inspecteur Blijdal bellen. Is dat eigenlijk bijzonder: kraanvogels in de buurt van Woudenberg?”

“Wat weet jij over kraanvogels?”

“Helemaal niets. Er zijn bij mijn weten nog nooit vogels uit de kraan komen vliegen als ik die aanzet, maar ik weet natuurlijk niet hoe dat in Woudenberg is.”

“Kraanvogels broeden in Scandinavië en overwinteren in Zuid-Spanje en noordelijk Afrika. Ze pleisteren onderweg in enkele gebieden in Nederland, zoals de Peel en het Dwingerveld. En heel soms dus ergens anders, zoals nu in Woudenberg. Heel bijzonder is hun roep die op het geluid van een trompet lijkt. Als je die eenmaal hebt gehoord, vergeet je die nooit meer.”

“Ze houden van jazz?”

Als Wesley uitleg over vogels geeft, is hij door geen enkele flauwe opmerking te stoppen.

“Als broedomgeving hebben ze grote, uitgestrekte moerasbossen en hoogvenen nodig. Een aantal jaar geleden heeft zich een broedkolonie in Duitsland gevestigd en sinds het begin van deze eeuw broeden ze zelfs ook in Nederland, in het Fochteloërveen. De populatiegroei breidt zich over steeds meer delen van Noord- en Oost-Europa uit. Ze staan nog steeds op de rode lijst.”

Op dat moment wordt het college van Wesley onderbroken door gekrijs uit de slaapkamer van Anoek. “Dat klinkt niet als het getrompetter van een kraanvogel,” merkt Teo op. “Veel plezier morgen, Wesley en bedankt voor je uitleg. Ik ga me nu even over een ander vogeltje ontfermen.”

Hij verbreekt de verbinding en loopt het huis in, de trap op. Dieuwertje zit al op het bed van Anoek, strijkt haar dochter over het voorhoofd en kijkt hem verwijtend aan.

“Wat is er aan de hand?” vraagt Teo.

“Ik droomde zo naar over slangen, pappa,” snikt Anoek. “Ze kropen door m’n kamer en krioelden zelfs in m’n bed.”

“Dat meen je niet. Wat vervelend. En zijn ze nu allemaal weg?”

Teo gaat op zijn knieën zitten en kijkt onder het bed van Anoek.

“Hier is er geen eentje meer te zien.”

“Doe niet zo dom, pappa. Het was maar een droom,” giechelt Anoek.

“Dromen lijken vaak levensecht.”

“Maak dat kind toch niet zo van streek met je verhalen over slangen,” moppert Dieuwertje, als hun dochtertje weer in slaap is gevallen en ze de slaapkamer verlaten.

“Ik heb helemaal geen verhalen over slangen verteld,” protesteert Teo verontwaardigd.

Anoek heeft nauwelijks oog voor de woest uitzierende beren en de speelse slingeraapjes. Met haar schetsboek in de hand rent ze voor Teo en Dieuwertje uit, richting de olifanten en de zebra's. Teo probeert niet te laten merken dat hij zich opgesloten voelt tussen al die gekooide dieren die wat hem betreft onmiddellijk de vrijheid verdienen. Hij heeft niets met het instituut dierentuin, ook al weet hij wat voor belangrijk onderzoek er gebeurt en zonder dierentuinen sommige diersoorten wellicht zouden uitsterven. Hij kijkt er wel voor uit zijn gedachten met Dieuwertje te delen, ook al weet ze waarschijnlijk precies wat er in hem omgaat.

In een vlaag van sympathie – of is het liefde – pakt hij haar hand vast. Dieuwertje kijkt hem verwonderd aan. Ongemakkelijk lopen ze hand-in-hand een klein stukje Anoek achterna. Dan laten hun handen elkaar weer los. Teo voelt iets van opluchting, en spijt.

Anoek staat te aarzelen of ze eerst naar de olifanten of naar de zebra's zal gaan. Dan maakt ze resoluut een keuze. Ze volgt het pad naar de steppe, gaat op een bankje zitten, slaat haar schetsboek open en begint te tekenen.

Dieuwertje en Teo nemen naast Anoek plaats.

“Ik vind jouw zebra's verdacht veel op olifanten lijken,” grapt Teo na een tijdje.

“Niet leuk,” antwoordt Anoek, op een toon die heel erg aan die van haar moeder doet denken.

“Daar heb je gelijk in, wijsneus. Dan heb ik een ingewikkelde vraag voor je. Zijn zebra's zwart met witte strepen of wit met zwarte strepen?”

Anoek stopt met tekenen, doet haar schetsboek dicht en denkt diep na over Teo's vraag. Dan haalt ze haar schouders op.

“Dat vind ik een stomme vraag.”

“Waarom?”

“Omdat het er niet toe doet. Ze zijn gewoon zwart en wit.”

“Of wit en zwart.”

“Pappa, houd op. Zebra's zijn zebra's. En nu wil ik verder tekenen.”

Anoek opent weer haar schetsboek en gaat verder met de tekening. Teo denkt na over Amersfoort. De zon en de wolken. Het goede en het kwade. Het zwart en het wit.

In het restaurant drinken ze koffie, limonade en eten ze gebak. Anoek werkt verder aan haar tekening. Dieuwertje heeft een vriendin ontdekt en maakt een praatje. Teo zoekt in zijn kleren naar zijn mobiele telefoon. Hij kan het toestel nergens vinden, zoekt onder het tafeltje, vraagt zich af wanneer hij zijn toestel het laatst heeft gebruikt, waar hij het in de dierentuin verloren is.

Anoek kijkt op van haar tekening.

“Wat zoek je, pappa?”

“Mijn mobiele telefoon.”

“Dan hoef je niet verder te zoeken. Die ligt thuis op de tafel. Ik heb hem uit je jasje gehaald.”

“Waarom dat dan?”

“Omdat jij anders toch de hele tijd zit te kijken of er nog nieuws is.”

“Dat geeft jou nog niet het recht om mijn telefoon uit mijn kleren te halen,” valt Teo boos uit. Anoek schrikt en begint te huilen.

Dieuwertje onderbreekt het gesprek met haar vriendin en kijkt verontrust hun kant op.

“Sorry pappa, niet boos zijn, ik bedoelde het goed,” snikt Anoek. “Ik vind het gewoon niet leuk als we samen iets doen en jij de hele tijd op je telefoon zit te kijken. Net of je mobieltje belangrijker is dan wij.”

“Natuurlijk is dat niet zo,” antwoordt Teo vergoelijkend. Hij heeft al spijt van zijn woede-uitbarsting. “Natuurlijk zijn jullie veel belangrijker. Maar ik heb mijn telefoon nodig voor mijn werk.”

“Maar je bent nu niet aan het werk dus heb je ook je telefoon niet nodig,” antwoordt Anoek triomfantelijk.

“Waar het om gaat,” legt Teo uit, “is dat ik zelf bepaal of ik mijn mobiel ergens mee naartoe neem. Ik snap dat het soms vervelend is als ik voor mijn werk wordt gebeld, maar dat is nu eenmaal zo.”

“Als je vanmiddag was gebeld, hadden we misschien naar huis moeten gaan.”

“Dat is niet aan jou jonge dame om te bepalen.”

“Ik ben geen jonge dame,” protesteert Anoek.

“Wat ben je dan wel?”

“Een tekenaar.”

“Daar heb je gelijk in. Je tekening wordt hartstikke mooi.”

“Je hebt er nog niet eens goed naar gekeken.”

“Nou, laat zien dan.”

Terwijl Teo en Anoek zich over de tekening buigen, keert Dieuwertje terug naar hun tafeltje.

“Alles hier in orde?” vraagt ze wantrouwend.

“Zeker weten,” antwoordt Teo opgewerkt. “We hebben een dochter die mooier tekent dan Vincent van Gogh en ik zat net te denken dat ik nog wel een beetje trek heb. Zo’n gebakje vult voor geen meter. Wat dachten jullie van een broodje met antilopenvlees? Er wordt er elke avond eentje gevangen en geslacht, zodat de gasten van de dierentuin de volgende dag vers vlees op hun broodje hebben.”

“Je bent gek,” mompelt Dieuwertje uit het diepst van haar hart.

“Ik lus wel een broodje met krokodillenvlees,” giechelt Anoek.

“Weet je dat ze hele lekkere kroketten van krokodillen kunnen maken,” weet Teo.

“Meen je dat, pappa?”

“Nee, natuurlijk niet. Krokodillenvlees is vast hartstikke taai.”

“Jammer. Doe mij dan maar een kroket van antilopenvlees.”

“Goede keuze.” Teo steekt voor de grap zijn arm op om de serveerster te waarschuwen en knipoogt dan naar Anoek.

“Zullen we maar naar de olifanten gaan,” zucht Dieuwertje. “Met jullie valt echt geen land te bezeilen.”

“Kan ik nog iets voor u betekenen?” vraagt de toegesnelde serveerster.

“Een kroket van antilopenvlees alstublieft,” zegt Anoek, tot afgrijzen van Dieuwertje.

Teo pakt zijn portemonnee.

Als ze bij de olifanten zijn, vliegt er een helikopter schuin boven hun hoofd. Hij draait rondjes boven de bomengrens naast de dierentuin. Een kakofonie van sirenes overstemt de geluiden van de dierentuin. Bezoekers kijken elkaar angstig en bezorgd aan. Het gerucht doet de ronde dat een van de tijgers is ontsnapt. Toe grijpt automatisch maar tevergeefs naar zijn telefoon. Hij ziet andere mensen hetzelfde doen. Aangespoord door de onrust van hun ouders beginnen kinderen te huilen. Er wordt gemopperd dat informatievoorziening vanuit de dierentuin uitblijft. Dan weet iemand te melden dat twee gevaarlijke chimpansees op het terrein zijn gesignaleerd. Wat is de beste plek om dekking te zoeken? Er zouden scherpshutters onderweg zijn om de beesten te verdoven. “We moeten dicht bij elkaar blijven,” zegt iemand die blijkbaar gewend is om de leiding te nemen. “Die chimpansees durven nooit een hele groep aan te vallen.”

“We kunnen naar het restaurant gaan en de deuren blokkeren,” oppert iemand anders.

“Geef me even je mobieltje,” zegt Teo tegen Dieuwertje.

“Dat is leeg. Ik ben vergeten het op te laden. Bovendien: wat wil je met een telefoon tegen twee chimpansees beginnen?”

Anoek is helemaal bleek weggetrokken. Ze heeft haar arm om Dieuwertje heen geslagen op zoek naar bescherming, ziet Teo met enige jaloezie. Hij vraagt een vrouw of hij haar telefoon even mag lenen, maar ze kijkt hem aan of hij haar een onzedelijk voorstel doet.

De helikopter vliegt in steeds grotere kringen laag boven de bomen. Het is duidelijk dat de piloot naar iets of iemand op zoek is. Nog meer sirenes melden zich: ambulances,

politieauto's. Eindelijk laat de leiding van de dierentuin iets van zich horen. Via de luidsprekers verontschuldigt de directie zich voor het uitblijven van informatie. Er is geen enkele reden voor bezorgdheid. In het bos vlakbij de dierentuin heeft een incident plaatsgevonden. De hulpdiensten zijn daarbij aanwezig. Het incident heeft op geen enkele wijze betrekking op de dierentuin. Gasten ontvangen bij vertrek vanwege de schrik een tegoedbon van 5 euro voor een volgend bezoek. Abonnementhouders krijgen 2,50 euro korting per persoon bij een consumptie bij een van de restaurants. "Wij wensen u verder heel veel plezier, mede namens al onze dierlijke bewoners."

Naast Teo maakt een echtpaar ruzie of de korting bij restaurantbezoek geldt met terugwerkende kracht. De man die de leiding had genomen bij de verdediging tegen de ontsnapte chimpansees vindt dat alle bezoekers een klacht moeten indienen en recht hebben op teruggave van hun entreegeld. Anoeke is alle opwinding alweer vergeten en tekent een olifant. Teo probeert zijn stress te bedwingen. Hij zou het liefst de dierentuin uitlopen om te kijken wat er in het bos aan de hand is. Dieuwertje kent haar man goed genoeg om te weten wat er in hem omgaat. "Geen denken aan," zegt haar blik.

Teo slaakt een zucht, gaat op een bankje zitten en schikt zich in zijn lot.

Als ze weer thuis zijn grist hij zijn mobieltje van de tafel, om erachter te komen dat hij is getroffen door een gecombineerde aanval van appjes, sms'jes en voicemailberichten, allemaal van dezelfde afzender: de Bonbon.

Teo stormt naar het schuurtje, pakt zijn fiets en rijdt zo snel mogelijk naar de redactie, waar hij door zijn eindredacteur nou niet bepaald met open armen wordt ontvangen.

"Verdomme, waar ben je als ik je nodig heb?"

"Ik was met Dieuwertje en Anoeke naar de dierentuin en was mijn telefoon vergeten," liegt Teo.

"Rustig aan, het is zondag, hij heeft ook recht op een vrije dag," schiet Wesley hem te hulp.

"Wat doe jij hier?" vraagt Teo verbaasd. "Jij ging toch kraanvogels kijken. En je schrijft niet eens over misdaad."

"Ik heb bij wijze van uitzondering de honneurs waargenomen," antwoordt Wesley rustig. "Hebben jullie in de dierentuin niets gemerkt van alle actie?"

"Er cirkelde een helikopter in het bos boven Birkhoven en het stikte er van de politie en ambulances. We dachten eerst dat er een tijger of chimpansees waren ontsnapt, maar toen werd er omgeroepen dat er sprake was van een incident buiten de dierentuin." Teo haalt hulpeloos zijn schouders op. "Ik wilde gaan kijken, maar had Dieuwertje en Anoeke bij me en wilde die niet in de steek laten."

"Daar heb je verstandig aan gedaan," vindt Wesley. "Helemaal omdat er is geschoten."

"Wij hebben geen schoten gehoord."

"Waarschijnlijk vanwege alle ophef en rumoer in de dierentuin."

Opmerkelijk genoeg is de woede van de Bonbon alweer gezakt. "Neem jij het over, Teo? Ik verwacht morgen een uitgebreid artikel in de papieren krant. En vul zo snel mogelijk het online stuk van Wesley aan met meer details."

De eindredacteur trekt zich terug in haar kantoortje.

“Ze staat onder flinke druk,” legt Wesley uit. “Ze is nieuw, moet zich bewijzen en onze advertencijfers blijven ver achter bij die van *Keinieuws*. Maar goed, dat is haar probleem.”

Wesley schenkt koffie voor hen beiden in.

“Ik heb alvast een kort stuk op de website gezet.”

Teo knikt. “Dat heb ik gelezen voor ik op de fiets stapte. Complimenten!”

“Ik zal je voor de zekerheid toch maar even helemaal bijpraten,” zegt Wesley. “Op zaterdagmiddag zijn veel bewoners in hun tuin en huis aan het klussen. Omdat ze geen zin hebben in de drukte bij de vuilopslag, rijden ze naar het bos om hun afval daar achter te laten. Staatsbosbeheer weet dat natuurlijk en controleert meer dan normaal.”

Wesley neemt een slok van zijn koffie.

“Een van hun medewerkers trof vlakbij de dierentuin een situatie aan die hem minder onschuldig leek dan wat burgers die hun tuinafval dumpen. Een groep mannen met een busje was bezig met het lozen van metalen vaten, jerrycans en gasflessen.”

“Drugsafval,” snapt Teo.

Wesley knikt. “Ze hadden de medewerker van Staatsbosbeheer nog niet gezien en gelukkig was die zo verstandig niet de held uit te hangen. Hij waarschuwde de politie. Die rukte met man en macht uit. De drugscriminelen schoten in hun busje op de vlucht, over de zandpaden, richting de weg langs het spoor richting de Soesterduinen.

“Ze hoopten via de weg uit Soest te ontsnappen,” snapt Teo.

“Precies. De N413. Als je die volgt, kom je op de A-28 uit. Maar dat snapten de dienders natuurlijk ook. Dus hadden die de weg langs het spoor ter hoogte van het kruispunt met de N413 geblokkeerd.”

“Bij dat cafetaria.”

“Precies. En ondertussen hadden ze de hulp van de Dienst Speciale Interventies ingeroepen, maar het duurde natuurlijk een tijdje voor die ter plekke was.”

Teo ziet het voor zich alsof hij er zelf bij is.

“Het lijkt wel een western.”

“Met een shoot-out aan het eind. Die drugscriminelen in hun witte busje konden geen kant meer op. Ze zaten klem tussen de agenten achter hen en die op het kruispunt. Toen begonnen ze te schieten. De agenten zochten dekking achter hun auto's, schoten terug en wachtten op de komst van het zwaarbewapende team van de Dienst Speciale Interventies.”

Wesley zwijgt een moment, alsof hij de spanning wil verhogen.

“Bij de schietpartij raakte inspecteur Blijdal gewond. Ook twee van de criminelen werden geraakt. Toen gaven ze zich over. Ze konden geen kant meer op.”

“En Blijdal?”

“Geen idee. Ze is in een ambulance naar het ziekenhuis gebracht.”

“Wat meldt *Keinieuws*?”

“Dat ze zwaargewond is.”

Teo zet zijn computer aan en opent de site van hun concurrent. Natuurlijk heeft *Keinieuws* flink uitgepakt. ‘Wild west in Birkhoven’ is hun toepasselijke kop. In geuren en kleuren wordt verslag gedaan van de achtervolging en de schietpartij. Over inspecteur Blijdal melden ze inderdaad, dat de inspecteur in levensgevaar verkeert. Enkele recreanten melden hoe zeer ze geschrokken zijn.

“Spek naar hun bekkie,” constateert Wesley. “Amersfoort als criminele hoofdstad van Europa.”

Teo denkt even na. “Vind jij dat *Keinieuws* gelijk heeft?”

“Waarmee?”

“Dat de politie de greep op de criminaliteit kwijt is.”

“Wat vind je zelf?”

“Dat er drugslaboratoria zijn is op zich geen nieuws,” antwoordt Teo. “Als die medewerker van Staatsbosbeheer niet in het bos had gepatrouilleerd, was de drugsafval waarschijnlijk morgen of overmorgen door een wandelaar gevonden. Amersfoort heeft een lichte en een donkere kant, maar dat wisten we al. Ik denk niet dat je op basis van dit incident kunt zeggen dat de donkere kant aan het winnen is. Maar ik kan me voorstellen dat iedereen die erbij betrokken was, enorm geschrokken is.”

“Heel goed, Teo. Wij zijn *Keinieuws* niet. Wij kijken genuanceerd naar wat er in de stad gebeurt en doen daar op onze genuanceerde manier verslag van.”

“Ik weet niet of de Bonbon het daar mee eens is.”

“Dan had ze maar bij *Keinieuws* moeten solliciteren. Succes ermee. Ik ga kijken of ik nog een paar kraanvogels kan spotten.”

Inspecteur Blijdal vecht voor haar leven. Ze overleeft haar schotwond, maar zal nooit meer normaal kunnen lopen. Vanaf nu zal ze haar werk vanuit een scootmobiel moeten doen.

“Hoe is het eigenlijk met de dood van Anton Snap?” vraagt Teo aan zijn informant, nadat die hem het nieuws over de inspecteur heeft verteld. Door alle opwinding rond de schietpartij is diens dood naar de achtergrond verdrongen.

“We hebben niets van inmenging van buitenaf kunnen vinden.”

“Het had dus niets met zijn nieuwe gokschulden te maken?”

“Dat zeg ik niet. Maar hij is niet gemarteld of vermoord, als je dat bedoelt. Ga maar eens op Internet kijken. Een lijmtang op je neus en een doek in je mond is een geliefde methode om suïcide te plegen. Hij had zijn polsen vastgebonden met T-wraps, zodat er geen ontsnappen meer mogelijk meer was.”

“Hij heeft uit pure wanhoop zichzelf gedood,” snapt Teo. Om er na een korte pauze aan toe te voegen: “het was een moord die geen moord was.”

Teo fietst naar de Midland Parc Countryclub. Dit keer is de beheerder wel in zijn kantoortje. “Maakt u vaak mee dat mensen hier een einde aan hun leven maken?” vraagt Teo, nadat ze even hebben zitten praten.

“Gelukkig niet,” antwoordt de beheerder. “Anders ging ik onmiddellijk op zoek naar een andere baan.” Hij pauzeert een moment. “Wilt u er in de krant over schrijven?”

“Nee, het interesseert me gewoon,” antwoordt Teo.

“Waarom? Heeft u zelf iemand gekend die zich van kant heeft gemaakt.”

“Gelukkig niet. Het heeft zoiets triests. Is zo definitief. Ik kan het niet goed onder woorden brengen. Ik heb een dochtertje van acht jaar. Ik hoop dat ze later gelukkig wordt en nooit zoiets meemaakt. Anton Snap leek op de weg terug. Hij had zijn schulden afbetaald, wilde weer een makelaardij beginnen. Toen kreeg hij een terugval. Een heleboel mensen kenden hem, maar uiteindelijk heeft niemand hem kunnen helpen.”

“Een mens kan alleen zichzelf helpen. Maar soms lukt dat niet meer. Zijn ex-vrouw heeft wat spullen opgehaald en het huisje leeg laten halen. Nu wonen er een stel Polen die hier in de buurt werken.”

Teo stapt weer op zijn fiets. Hij denkt na over de tekening van Anoenk die op de redactie naast zijn computer hangt. Zwart-wit. Of wit-zwart. Wat had Anoenk ook alweer gezegd: “Een zebra is gewoon een zebra.”

Hij fietst naar de Onze Lieve Vrouwetoren, gaat op een terrasje zitten en bestelt een kopje koffie.